

Z povídky „Jít za zelenající se trávou“

...

Práce nebyla tak strašná, jak si zprvu myslel. Do hodiny měl celou tu archaickou mašinu rozmontovanou. Začal bourat staré podloží.

Tobhle mi teda dá zabrat. Čím ho jen zpevňovali, vždyť to nejde vůbec rozbít. Zkusím na to vzít vrtačku. No konečně! V šedé hmotě se objevily trhlinky. Co je zase tobhle? Vrták mu najednou vjel do prázdného prostoru pod deskou. Jak je možný, že podloží je dutý?!

Snažil se rychle prolámat otvor do dutiny pod strojovým lůžkem. Začíná být zvědavý, dokonce ho přešla i únava. Najednou se děje něco opravdu nezvyklého, konečně je porušen stereotypní řád Satelitu.

Skutečně zvláštní, co tam asi bude?

Ve spěchu buší kladivem do tvrdé hmoty. Několik silných úderů a celá vrchní deska se roztránila. Mezi úlomky zdíva spatřil papír. Sehnul se pro něj.

Sedí na bobku a nevěřícně se dívá před sebe do mělké jamky. Je opravdu překvapený, v otvoru leží lepenková krabice. Zřejmě se k ní nějak dostala vlhkost z chladicího zařízení stroje. Hnědý papír je celý pokrytý plísní. Ucítil i zápach tlení.

Rozevřel ji. Obsah byl neporušený. „Knihy?!“ Neovládl se a vykřikl.

Bezděky začal listovat hned v té první.

Opravdu zajímavé. Je celá psaná ručně. V rychlosti se snažil přečíst, co asi obsahuje. Letmo probíhá stránky. Jednotlivé věty skládají obraz. Těch několik popořádku seřazených slov mu stačilo k pochopení ceny nálezů. Dal knihu zpátky.

Až teď si uvědomil, kde je. Opatrně se rozhlédl, jestli ho někdo neviděl. Očima projíždí všechny kouty a prázdná místa. Ve spáncích mu pulzuje krev, třesou se mu ruce. Má pocit, že snad z rozrušení omdlí.

Hala je naštěstí prázdná. Rychle uložil knihy do náradí. Snaží se jednat normálně. Nenápadně. Zdá se mu, že všude vidí něčí oči. Slyší kroky. Srdce mu tepe neuvěřitelným tempem, studené dlaně má zvlhlé od potu, těžce dýchá. *Klid. Nikdo tu není. Neviděli mě. Nesmím zmatkovat, musím se chovat, jako by se nic nestalo. Zavřel skříňku na náradí. Olízl si vysušené rty. To bude něco pro Michala. Pořád se tímhle zabývá. Teď se*

všechno dozví. Musím o tom říct i dalším z našeho okruhu... a možná všem... nebo radši ne... až později...

V horečném spěchu dokončil úkol. Jeho mozek není schopen soustředit se na práci. Neustále se musí vracet k těm několika právě přečteným větám. *Co se dozvím dál. Celou pravdu? To je dnes den a já nadával, že mě volají, kdyby o tomhle tušili. Mám prostě štěstí. Mechanicky rozbíjí tvrdou kostku strojního podloží. Zahlazuje sebemenší náznak skryše. Hlavně nikdo nesmí poznat, že jsem tady něco našel.*

...